

Arrest

nr. 298 274 van 6 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
 Langestraat 46 / 1
 8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, twee broers en een neef (hierna: eerste, tweede en derde verzoeker), die allen verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 27 augustus 2020, dan wel 1 september 2020, en verzoeken op 9 september 2020 allen om internationale bescherming. Op 29 juni 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), ten aanzien van alle drie de verzoekers, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers tekenen elk afzonderlijk beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Op 24 september 2021 trekt de commissaris-generaal voormelde beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in, waarna de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen door de Raad worden verworpen bij arrest nr. X van 8 oktober 2021 (voor wat betreft het beroep, ingediend door eerste verzoeker), bij arrest nr. X van 8 oktober 2021 (voor wat betreft het beroep, ingediend door tweede verzoeker), en bij arrest nr. X van 8 oktober 2021 (voor wat betreft het beroep ingediend, door derde verzoeker).

1.3. Op 13 juni 2022 beslist de commissaris-generaal, ten aanzien van alle drie de verzoekers, opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 14 juni 2022 aangetekend worden verzonden aan eerste en tweede verzoeker en op 16 juni 2022 aan derde verzoeker.

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, M. M. E...q..., bent een Afghaans burger van Pashtou origine en een soennitisch moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van het dorp Mirwais Meena, behorend tot het district Baghlani Jadid gelegen in de provincie Baghlan. U woonde samen met uw gezin (vader, moeder, twee broers en drie zussen) en het gezin van uw oom langs vaderszijde (oom langs vaderszijde, vrouw van uw oom, twee neven en drie nichten). U had samen met uw jongere broer en met uw neef langs vaderszijde een winkel tussen de Iman Qutaiba en Generaal Razek pleinen in Baghlani-Jadid waar jullie burgers verkochten. Uw vader had samen met uw oom langs vaderszijde een alimentatiewinkel aan het Eklan plein in Baghlani-Jadid, op enkele minuten van jullie winkel.

Op 2 dalwa 1398 (Westerse kalender 22 januari 2020) keerde u in de avond samen met uw jongere broer en uw neef langs vaderszijde naar huis. Jullie hadden net de winkel gekuist en reden met drie in het donker terug naar huis met de motorbike. Iets voor jullie straat werden jullie gestopt door een lid van de taliban. Twee andere talibs stonden iets verder. De drie personen waren een landmijn aan het plaatsen aan de Kabul-Kunduz snelweg. De persoon vroeg wie jullie waren en waar jullie woonden. Jullie antwoordden hierop. Daarop zei de persoon dat als mensen over de landmijn te weten zouden komen, jullie hiervoor verantwoordelijk zouden worden gehouden. Jullie gingen verder naar huis. U belde naar een neef van uw vader, genaamd N.. Hij was commandant bij de politie. Hij vertelde dat jullie daar niet mochten blijven staan en dat jullie zo snel mogelijk naar huis moesten. Eens thuis vertelden jullie erover aan jullie vader en oom langs vaderszijde, die zeiden dat jullie nu gevaar liepen. Tien minuten later brak een gevecht uit tussen de taliban en de politie. Een talib liet het leven, de andere twee talibs konden ontsnappen.

De volgende dag bleven jullie alle drie thuis samen met uw oom langs vaderszijde. Uw vader ging wel naar de winkel. Commandant A. zond iemand naar de winkel van uw vader en uw oom langs vaderszijde, om te zeggen aan uw vader dat jullie moest zenden naar de taliban. Nadat hij deze informatie te horen kreeg, kwam uw vader terug naar huis en vertelde hierover aan jullie en uw oom langs vaderszijde. Jullie kregen het advies om het land te verlaten en er werd een smokkelaar geregeld voor de volgende dag. Diezelfde nacht werd er op de deur geklopt toen iedereen aan het slapen was. Uw vader, uw oom langs vaderszijde en een neef langs vaderszijde gingen kijken en zagen dat de taliban voor de deur stond. Deze neef kon naar jullie roepen dat de taliban er was, en jullie konden ontkomen. Jullie liepen via het dak naar het huis van de burens, en van daaruit liepen jullie naar een familielid, die op tien minuten lopen van jullie woonde in hetzelfde dorp. De volgende ochtend werd een taxi geregeld en jullie konden uit Afghanistan vluchten. Onderweg naar België kregen jullie te horen dat uw vader, uw broer, uw oom langs vaderszijde en uw neef diezelfde nacht ontvoerd waren door de taliban. Ze werden een week lang vastgehouden tot de dorpsouderen konden onderhandelen met de taliban om ze vrij te laten. Niet zij, maar hun zonen, hadden de misdaad begaan, en de taliban kreeg de toestemming om jullie te doden indien ze jullie zouden vinden.

U verliet Afghanistan op 4 dalwa 1398 (Westerse kalender 24 januari 2020) met uw jongere broer en uw neef langs vaderszijde, en reisde doorheen Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk, om uiteindelijk in België aan te komen op 27 augustus 2020. Op 9 september 2020 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, die u als een verrader zou beschouwen. Ter staving van uw verklaringen legde u de volgende documenten voor: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een brief van de dorpsouderen, een brief van N., een neef van uw vader en politiecommandant, en een brief die aangeeft dat u een winkel had met uw jongere broer en uw neef langs vaderszijde.

Het CGVS nam op 30 juni 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging daartegen in beroep. In het verzoekschrift van uw advocaat bevestigt u opnieuw Afghanistan te hebben verlaten omdat u problemen kende met de taliban. Ook wenst u te bevestigen dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud de waarheid heeft verteld.

Gezien de gewijzigde situatie in uw land van herkomst heeft het CGVS haar beslissing op 29 september 2021 ingetrokken. Vervolgens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 8 oktober 2021 uw beroep verworpen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het CGVS meent immers dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is.

U zou samen met uw jongere broer en uw neef door de taliban gezocht worden. Onaannemelijkheden in jullie verklaringen verhinderen echter dat er geloof kan worden gehecht aan jullie asielrelaas.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat er aan het incident op 2 dalwa 1398 (Westerse kalender 22 januari 2020), meer bepaald jullie ontmoeting met de taliban op een moment dat zij in de buurt van jullie huis een landmijn plantten (CGVS XX/XXXXX, p.10; CGVS XX/XXXXX, p.9-10; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 11), geen geloof kan worden gehecht. Meerdere onlogische verklaringen wijzen op het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas. Zo geven u en uw neef aan dat jullie proberen niet in het donker thuis te komen van het werk (CGVS XX/XXXXX, p.8; CGVS XX/XXXXX, p.4, 8 en 11), aangezien de taliban 's nachts aanwezig is in het dorp. Ook jullie ouders waarschuwden jullie hiervoor (CGVS XX/XXXXX, p.8; CGVS XX/XXXXX, p.4). Indien dit de situatie was, is het opmerkelijk dat jullie gewoon om de winkel te kuisen het risico zouden nemen om in het donker naar huis te keren (CGVS XX/XXXXX, p.10 en 12; CGVS XX/XXXXX, p.5; CGVS XX/XXXXX, p.10). Het is weinig aannemelijk dat jullie die dag de tijd uit het oog zouden hebben verloren en in het donker naar huis zouden zijn gegaan. Ook is het wel bijzonder toevallig dat jullie net dan ook de taliban zouden tegenkomen als jullie naar huis gaan. Uw jongere broer geeft aan dat jullie soms wel in het donker thuiskwamen van de bazaar (CGVS XX/XXXXX, p.5), maar dat jullie voordien nooit waren tegengehouden door de taliban (CGVS XX/XXXXX, p.5; CGVS XX/XXXXX, p.8 en 11). Bovendien verwondert het hele gegeven an sich, als zouden de taliban maar weinig omzichtig te werk zijn gegaan tijdens het uitvoeren van hun terreuractiviteiten. Weliswaar zou het al donker zijn geweest (CGVS XX/XXXXX, p.10; CGVS XX/XXXXX, p.9-10; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 11), echter blijkt uit uw verklaringen geenszins dat de taliban gebruik maakten van een nachtelijk uur om dergelijke aanslag voor te bereiden. Bovendien heeft u het over een locatie op de weg van Kabul naar Kunduz (CGVS XX/XXXXX, p.3; CGVS XX/XXXXX, p.4; CGVS XX/XXXXX, p.3 en 10), wat doet veronderstellen dat er op dat ogenblik van de dag wel meer mogelijke passanten zijn.

Ook het verdere verloop na het incident met de taliban doet de wenkbrauwen fronsen. Ondanks de duidelijke waarschuwing van de taliban, namelijk dat jullie voor jullie leven zouden moeten vrezen mochten jullie de plaatsing van een landmijn verraden, aarzelden jullie blijkbaar niet om de politie dadelijk op de hoogte te brengen. Dat u dit niet eerst zou bespreken met bijvoorbeeld uw vader of oom, is toch zeer merkwaardig. Vervolgens gingen jullie na dit hele gebeuren gewoon slapen (CGVS XX/XXXXX, p.10-11).

en 13; CGVS XX/XXXXX, p.12 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 12). Ondanks dat de taliban had gezegd dat jullie verantwoordelijk zouden zijn indien mensen te weten zouden komen over de landmijn en de aanwezigheid van de taliban daar, en er nadat jullie de autoriteiten hadden verwittigd zelfs een gevecht had plaatsgevonden op een kleine afstand van jullie huis, besloten jullie thuis te blijven (CGVS XX/XXXXX, p.10-11 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.12 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 12). Dit lijkt toch zeer merkwaardig. Uw neef geeft immers aan dat ze jullie wisten wonen nadat ze informatie hadden gevraagd aan jullie (CGVS XX/XXXXX, p.10; CGVS XX/XXXXX, p.10; CGVS XX/XXXXX, p.14), jullie hadden informatie gegeven aan de taliban over jullie vaders en woonplaats (CGVS XX/XXXXX, p.10-11 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.12 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 12). Jullie dachten wel al aan vluchten: uw vader en uw oom langs vaderszijde zouden gesproken hebben over vluchten uit Afghanistan (CGVS XX/XXXXX, p.13; CGVS XX/XXXXX, p.10; CGVS XX/XXXXX, p.10). Het is opmerkelijk dat jullie die afweging maakten maar anderzijds verbleven op een plek waar jullie in groot gevaar zouden hebben verkeerd. Ook jullie gedrag de volgende ochtend strookt niet met jullie beweerde vrees voor de taliban. Jullie gingen niet naar de winkel en bleven thuis, op het adres dat door de taliban gekend was. U verklaart dat jullie “zo bang waren” (CGVS XX/XXXXX, p.10; CGVS XX/XXXXX, p.12). Jullie deden echter niks, en wachtten gewoon in huis de situatie af (CGVS XX/XXXXX, p.13; CGVS XX/XXXXX, p.10; CGVS XX/XXXXX, p.10).

De commandant van de taliban, A. genaamd, zou dan boodschapper(s) naar de winkel van uw vader hebben gezonden (CGVS XX/XXXXX, p.10-11; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.10). Uw vader is dan naar het huis gekomen, hij vertelde erover en uw vader en uw oom langs vaderszijde besloten dan de smokkelaar verder te regelen (CGVS XX/XXXXX, p.10; CGVS XX/XXXXX, p.12-13; CGVS XX/XXXXX, p.14). Dat de taliban niet naar jullie huis zou komen, maar eerst naar de winkel van uw vader en uw oom langs vaderszijde, is niet aannemelijk gezien het feit dat zij jullie wisten wonen. Dergelijke indirecte manier waarop de taliban jullie zou hebben benaderd, komt weinig geloofwaardig over. Weliswaar kreeg uw vader de opdracht van de taliban om zijn zonen en zijn neef naar hen te zenden (CGVS XX/XXXXX, p.11), een dwingende boodschap die indruk moet hebben gemaakt, echter bleven jullie die nacht opnieuw slapen in het huis (CGVS XX/XXXXX, p.10-11 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.12 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 12). Het is weinig aannemelijk dat jullie, indien jullie werkelijk bang waren en zich werkelijk bedreigd zouden hebben gevoeld, nog twee nachten zouden thuisblijven tot jullie vertrek uit Afghanistan. Dergelijke onlogische verklaringen over het verdere verloop na het incident met de taliban doen verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Nadat de taliban naar de winkel van uw vader en uw oom langs vaderszijde gekomen was, zou de taliban in de nacht dan toch zijn langsgekomen (CGVS XX/XXXXX, p.11; CGVS XX/XXXXX, p.12-13; CGVS XX/XXXXX, p.10). Dient evenwel te worden opgemerkt dat ook het feit dat jullie konden vluchten van de strijders van de taliban, die toch de intentie hadden jullie mee te nemen, opmerkelijk is. Jullie konden alle drie via het dak van de burens ontsnappen en liepen zo naar een familielid dat op tien minuten lopen van jullie huis woont (CGVS XX/XXXXX, p.8, 11 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.9 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 13). Dat de taliban toen niet voorbereid leek op een vluchtpoging is weinig aannemelijk. Ondanks dat de taliban buiten stond, konden jullie op eenvoudige wijze uit hun handen ontsnappen (CGVS XX/XXXXX, p.11; CGVS XX/XXXXX, p.9 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 13). Dergelijk relaas kan geenszins overtuigen.

Verder dient te worden opgemerkt dat er bij de zagezegde ontvoering van uw familieleden de nacht van jullie vlucht uit Afghanistan eveneens ernstige vragen rijzen. Toen de leden van de taliban naar jullie kwamen zoeken en jullie konden wegvluchten naar een familielid, zouden ze uw vader en een jongere broer, uw oom langs vaderszijde en een neef langs vaderszijde meegenomen hebben (CGVS XX/XXXXX, p.13; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.12-13). Jullie waren ondertussen vertrokken naar Nimruz en pas nadat de telefoon gedurende een week niet werd opgenomen kreeg u eindelijk uw vader aan de lijn (CGVS XX/XXXXX, p.11; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.13). Hij vertelde dat ze voor een week gevangengenomen werden door de taliban en dat de dorpsouderen konden onderhandelen voor hun vrijlating (CGVS XX/XXXXX, p.11, 14 en 15; CGVS XX/XXXXX, p.10; CGVS XX/XXXXX, p.13). Het is zeer opmerkelijk dat de taliban zou geloven dat de vrijlating van uw familieleden zou leiden tot jullie overgave. Dergelijke handelswijze, waarbij de taliban geen enkele garantie kreeg dat ze jullie ook effectief in handen zou krijgen, lijkt nogal naïef, zeker voor een doorwinterde terroristische groepering die jullie van verraad zou beschuldigen. Bovendien hebben jullie amper informatie over de kidnapping van jullie familieleden. U verklaart hierover: “Nee, ik heb hen niet gevraagd over dit ding.” (CGVS XX/XXXXX, p.15). Jullie hebben er zelf niet verder naar gevraagd (CGVS XX/XXXXX, p.14; CGVS XX/XXXXX, p.13; CGVS XX/XXXXX, p.13). Het is niet aannemelijk dat jullie niet meer te weten zouden willen komen over die week, zeker aangezien uw familieleden ontvoerd zouden zijn geweest omdat jullie

door de taliban met de dood bedreigd worden (CGVS XX/XXXXXX, p.13; CGVS XX/XXXXXX, p.13-14; CGVS XX/XXXXXX, p.13). Verder maken jullie enkel assumpties over wat er gebeurd is gedurende die week in gevangenschap, en speculeren jullie dat ze wel geslagen en gemarteld zijn aangezien “dat is iets dat ze doen” en dat “voor de hand liggend is” (CGVS XX/XXXXXX, p.14; CGVS XX/XXXXXX, p.13; CGVS XX/XXXXXX, p.13). Dat jullie niet meer moeite doen om informatie te vergaren over het verdere verloop van deze gebeurtenissen in Afghanistan, kan enkel worden verklaard door de bedrieglijkheid van jullie verklaringen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw vader en uw oom langs vaderszijde op 48 uur een smokkelaar konden vinden voor jullie drie, en een bedrag van 10.000 euro per persoon konden bijeenrapen (CGVS XX/XXXXXX, p.11 en 13; CGVS XX/XXXXXX, p.12 en 15; CGVS XX/XXXXXX, p.10 en 14). U verklaart dat er geld geleend werd van verschillende mensen (CGVS XX/XXXXXX, p.13). Echter lijken dit bijzonder grote bedragen voor een familie die winkeltjes zou uitbaten, en is het weinig geloofwaardig dat men dergelijke som op zo’n korte tijd zou kunnen vinden. Een en ander doet vermoeden dat jullie al langer van plan waren om het land te verlaten en naar Europa te komen.

Verder kunnen jullie amper informatie geven over commandant A. van de taliban, nochtans de persoon die aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gelegen. Dat jullie het hebben over een commandant die bekend zou zijn maar anderzijds niets over hem lijken te weten (CGVS XX/XXXXXX, p.11; CGVS XX/XXXXXX, p.15; CGVS XX/XXXXXX, p.14), hoewel jullie persoonlijk door hem zouden worden gevisieerd, is zeer opmerkelijk. Gevraagd wat jullie over hem weten, antwoorden jullie dat hij een taliban commandant is in Azi Kalay en Tara Kheil en dat hij een bekend persoon is van Baghlan (CGVS XX/XXXXXX, p.11; CGVS XX/XXXXXX, p.14), verder hebben jullie geen enkele informatie. Het is opmerkelijk dat jullie over de persoon, die u, uw jongere broer en uw neef zou willen vermoorden, geen informatie kunnen verschaffen (CGVS XX/XXXXXX, p.11; CGVS XX/XXXXXX, p.15; CGVS XX/XXXXXX, p.14), zeker als blijkt dat hij van nabijgelegen dorpen afkomstig is (CGVS XX/XXXXXX, p.16; CGVS XX/XXXXXX, p.14).

Voorts leggen jullie inconsistente verklaringen af over jullie problemen met A. en zijn gevolg (CGVS XX/XXXXXX, p.11). Uw jongere broer verklaarde bij zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat jullie al eerder problemen kenden met commandant A. omdat hij wou dat jullie mee met de jihad zouden strijden (Dienst Vreemdelingenzaken XX/XXXXXX, 22 december 2020, vragenlijst vraag 3.5). Gevraagd of jullie voordien al eens problemen kende met de Taliban, zegt u “we hadden geen specifieke problemen met de taliban” (CGVS XX/XXXXXX, p.11). Geconfronteerd met de verklaring van uw jongere broer dat jullie al eerder problemen kenden met commandant A., verklaart u dan opeens wel dat de taliban vaders in het dorp aansprak om zonen te zenden naar de taliban, maar dat het niet commandant A. was (CGVS XX/XXXXXX, p.11). Bovendien getuigt u dan ook “dat is niet het probleem waarom we het land verlaten hebben” (CGVS XX/XXXXXX, p.11), wat evenwel geen verklaring biedt voor de vaststelling dat u en uw broer weinig eenduidige verklaringen afleggen over eventuele moeilijkheden die jullie in het verleden met de taliban zouden hebben gekend.

Tot slot leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de situatie in Afghanistan van jullie familieleden sinds jullie vertrek uit het land. Zo verklaart u dat er niks meer gebeurde met uw familie sinds hun vrijlating, en dat de taliban niet meer bij jullie thuiskwam (CGVS XX/XXXXXX, p.15). Uw jongere broer E...s... verklaart eerst net als u dat de taliban niet meer langsgekomen is (CGVS 20/1614, p.11). Iets later in zijn persoonlijk onderhoud verklaart uw jongere broer dan opeens dat jullie vader nu nog van tijd tot tijd bedreigd wordt (CGVS XX/XXXXXX, p.14). Hij verklaart dat de taliban na jullie vertrek uit Afghanistan nog twee keer gekomen zou zijn (CGVS 20/1614, p.14). Hierna zouden ze geen problemen meer hebben gekend. Uw jongere broer weet niet wanneer de taliban is gekomen, maar wel dat ze zijn gekomen (CGVS 20/1614, p.14). Dan gevraagd aan uw neef of hij enige kennis had van problemen die jullie familieleden nog gekend zouden hebben met de taliban, geeft hij aan dat hij het niet weet: “ze zeggen dat niet in mijn huis”, zo verklaart hij (CGVS XX/XXXXXX, p.7 en 13). Nochtans verklaarde hij eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken “nadien is de taliban nog bij mijn familie geweest om te proberen ons te rekruteren” (Dienst Vreemdelingenzaken XX/XXXXXX, 17 december 2020, vragenlijst vraag 3.5). Dat jullie geen gelijklopende verklaringen kunnen afleggen met betrekking tot het wedervaren van jullie familieleden sinds jullie vertrek, is merkwaardig, zeker gelet op het feit dat het gebeurtenissen zijn die jullie alle drie logischerwijs zouden moeten aanbelangen. Bovenstaande tegenstrijdigheden in jullie verklaringen verhinderen dat er geloof kan worden gehecht aan jullie asielrelaas. Bovendien is het bijzonder ongeloofwaardig dat de taliban eerst uw vier familieleden zou ontvoeren, ze vervolgens zou vrijlaten op voorwaarde dat men jullie in handen krijgt, maar dat zij dan in de zeer lange periode die sindsdien verstreken is, niet krachtdadig tegen uw familie zou hebben opgetreden.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan jullie beweerde problemen met commandant A. en de zijnen niet het minste geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 13 april 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat **uw individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

De documenten die jullie voorlegden, kunnen de bovenstaande appreciatie van het CGVS niet weerleggen. De taskara levert hoogstens bewijs voor uw identiteit en herkomst, elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. De brief over jullie winkel geeft enkel jullie professionele activiteiten weer. Verder legden jullie nog een brief van de dorpsouderen en een brief van de politiecommandant N. neer. Ten eerste moet hierbij worden opgemerkt dat documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Documenten kunnen op zich de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Jullie lieten de documenten bovendien opmaken na aankomst in België en de documenten zijn opgesteld op basis van jullie verklaringen (CGVS XX/XXXXX, p.15; CGVS XX/XXXXX, p.9; CGVS XX/XXXXX, p.13), waardoor deze een bijzonder gesolliciteerd karakter hebben. Uit aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt bovendien dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk, tegen betaling, te verkrijgen zijn.

In verband met de e-mails die het CGVS op 3 mei 2021 van jullie ontving met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van jullie persoonlijke onderhoud op het CGVS op 13 en 14 april 2021, moet worden opgemerkt dat het hier enkel over verduidelijkingen van de verklaringen gaat die geen ander zicht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte

methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal

incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlani Jadid district. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade,

hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld

door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

1.5. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoeker, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U, M., E...s..., bent een Afghaans burger van Pashtou origine en een soennitisch moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van het dorp Mirwais Meena, behorend tot het district Baghlani Jadid gelegen in de provincie Baghlan. U woonde samen met uw gezin (vader, moeder, twee broers en drie zussen) en het gezin van uw oom langs vaderszijde (oom langs vaderszijde, vrouw van uw oom, twee neven en drie nichten). U had samen met uw oudere broer en met uw neef langs vaderszijde een winkel tussen de Iman Qutaiba en Generaal Razek pleinen in Baghlani-Jadid waar jullie burgers verkochten. Uw vader had samen met uw oom langs vaderszijde een alimentatiewinkel aan het Eklan plein in Baghlani-Jadid, op enkele minuten van jullie winkel.

Op 2 dalwa 1398 (Westerse kalender 22 januari 2020) keerde u in de avond samen met uw oudere broer en uw neef langs vaderszijde naar huis. Jullie hadden net de winkel gekuist en reden met drie in het donker terug naar huis met de motorbike. Iets voor jullie straat werden jullie gestopt door een lid van de taliban. Twee andere talibs stonden iets verder. De drie personen waren een landmijn aan het plaatsen aan de Kabul-Kunduz snelweg. De persoon vroeg wie jullie waren en waar jullie woonden. Jullie antwoordden hierop. Daarop zei de persoon dat als mensen over de landmijn te weten zouden komen, jullie hiervoor verantwoordelijk zouden worden gehouden. Jullie gingen verder naar huis. U belde naar een neef van uw vader, genaamd N. Hij was commandant bij de politie. Hij vertelde dat jullie daar niet mochten blijven staan en dat jullie zo snel mogelijk naar huis moesten. Eens thuis vertelden jullie erover aan jullie vader en oom langs vaderszijde, die zeiden dat jullie nu gevaar liepen. Tien minuten later brak een gevecht uit tussen de taliban en de politie. Een talib liet het leven, de andere twee talibs konden ontsnappen.

De volgende dag bleven jullie alle drie thuis samen met uw oom langs vaderszijde. Uw vader ging wel naar de winkel. Commandant A. zond iemand naar de winkel van uw vader en uw oom langs vaderszijde, om te zeggen aan uw vader dat jullie moest zenden naar de taliban. Nadat hij deze informatie te horen kreeg, kwam uw vader terug naar huis en vertelde hierover aan jullie en uw oom langs vaderszijde. Jullie kregen het advies om het land te verlaten en er werd een smokkelaar geregeld voor de volgende dag. Diezelfde nacht werd er op de deur geklopt toen iedereen aan het slapen was. Uw vader, uw oom langs vaderszijde en een neef langs vaderszijde gingen kijken en zagen dat de taliban voor de deur stond. Deze neef kon naar jullie roepen dat de taliban er was, en jullie konden ontkomen. Jullie liepen via het dak naar het huis van de burens, en van daaruit liepen jullie naar een familielid, die op tien minuten lopen van jullie woonde in hetzelfde dorp. De volgende ochtend werd een taxi geregeld en jullie konden uit Afghanistan vluchten. Onderweg naar België kregen jullie te horen dat uw vader, uw broer, uw oom langs vaderszijde en uw neef diezelfde nacht ontvoerd waren door de taliban. Ze werden een week lang vastgehouden tot de dorpsouderen konden onderhandelen met de taliban om ze vrij te laten. Niet zij, maar hun zonen, hadden de misdaad begaan, en de taliban kreeg de toestemming om jullie te doden indien ze jullie zouden vinden.

U verliet Afghanistan op 4 dalwa 1398 (Westerse kalender 24 januari 2020) met uw jongere broer en uw neef langs vaderszijde, en reisde doorheen Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk, om uiteindelijk in België aan te komen op 27 augustus 2020. Op 9 september 2020 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, die u als een verrader zou beschouwen. Ter staving van uw verklaringen legde u de volgende documenten voor: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een brief van de dorpsouderen, een brief van N., een neef van uw vader en politiecommandant, en een brief die aangeeft dat u een winkel had met uw jongere broer en uw neef langs vaderszijde.

Het CGVS nam op 30 juni 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging daartegen in beroep.

In het verzoekschrift van uw advocaat bevestigt u opnieuw Afghanistan te hebben verlaten omdat u problemen kende met de taliban. Ook wenst u te bevestigen dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud de waarheid heeft verteld.

Gezien de gewijzigde situatie in uw land van herkomst heeft het CGVS haar beslissing op 29 september 2021 ingetrokken. Vervolgens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 8 oktober 2021 uw beroep verworpen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die uw broer, M. E...q... M. (CGVS XX/XXXXX), in het kader van zijn verzoek heeft aangehaald. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

[...]

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 13 april 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat **uw individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

De documenten die jullie voorlegden, kunnen de bovenstaande appreciatie van het CGVS niet weerleggen. De taskara levert hoogstens bewijs voor uw identiteit en herkomst, elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. De brief over jullie winkel geeft enkel jullie professionele activiteiten weer. Verder legden jullie nog een brief van de dorpsouderen en een brief van de politiecommandant N. neer. Ten eerste moet hierbij worden opgemerkt dat documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Documenten kunnen op zich de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Jullie lieten de documenten bovendien opmaken na aankomst in België en de documenten zijn opgesteld op basis van jullie verklaringen (CGVS XX/XXXXX, p.15; CGVS XX/XXXXX, p.9; CGVS XX/XXXXX, p.13), waardoor deze een bijzonder gesolliciteerd karakter hebben. Uit aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt bovendien dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk, tegen betaling, te verkrijgen zijn.

In verband met de e-mails die het CGVS op 3 mei 2021 van jullie ontving met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van jullie persoonlijke onderhoud op het CGVS op 13 en 14 april 2021, moet worden opgemerkt dat het hier enkel over verduidelijkingen van de verklaringen gaat die geen ander zicht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>*

[PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf](#)) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bremmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlani Jadid district. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO**

Afghanistan Country Focus van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen.** van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming

dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

1.6. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoeker, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U, S. A. N., bent een Afghaans burger van Pashtou origine en een soennitisch moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van het dorp Mirwais Meena, behorend tot het district Baghlani Jadid gelegen in de provincie Baghlan. U woonde samen met uw gezin en het gezin van uw oom langs vaderszijde. U had samen met uw twee neven langs vaderszijde een winkel tussen de Iman Qutaiba en Generaal Razek pleinen in BaghlaniJadid waar jullie burgers verkochten. Uw vader had samen met uw oom langs vaderszijde een alimentatiewinkel aan het Eklan plein in Baghlani-Jadid, op enkele minuten van jullie winkel.

Op 2 dalwa 1398 (Westerse kalender 22 januari 2020) keerde u in de avond samen met uw twee neven langs vaderszijde naar huis. Jullie hadden net de winkel gekuist en reden met drie in het donker terug naar huis met de motorbike. Iets voor jullie straat werden jullie gestopt door een lid van de taliban. Twee andere talibs stonden iets verder. De drie personen waren een landmijn aan het plaatsen aan de Kabul-Kunduz snelweg. De persoon vroeg wie jullie waren en waar jullie woonden. Jullie antwoordden hierop. Daarop zei de persoon dat als mensen over de landmijn te weten zouden komen, dan zouden jullie verantwoordelijk zijn hiervoor. Jullie gingen verder naar huis. Uw neef langs vaderszijde, E...q..., belde naar een neef van uw vader, genaamd N. Hij was commandant bij de politie. Hij vertelde dat jullie daar niet mochten blijven staan en dat jullie zo snel mogelijk naar huis moesten gaan. Eens thuis vertelden jullie erover aan uw vader en uw oom langs vaderszijde, die zeiden dat jullie nu gevaar liepen. Na tien minuten brak een gevecht uit tussen de taliban en de politie. Een talib liet het leven, de andere twee talibs konden ontsnappen.

De volgende dag bleven jullie alle drie thuis, samen met uw vader. Uw oom ging wel naar de winkel. Commandant A. zond iemand naar de winkel van uw vader en uw oom langs vaderszijde, om te zeggen aan uw oom dat hij jullie moest zenden naar de taliban. Nadat hij deze informatie te horen kreeg, kwam uw oom terug naar huis en vertelde hierover aan jullie en uw vader. Jullie kregen het advies om het land te verlaten en er werd een smokkelaar geregeld voor de volgende dag.

Diezelfde nacht werd er op de deur geklopt toen iedereen aan het slapen was. Uw vader, uw oom langs vaderszijde en uw broer gingen kijken en zagen dat de taliban voor de deur stond. Uw broer kon naar

jullie roepen dat de taliban er was, en jullie konden ontkomen. Jullie liepen via het dak naar het huis van de burens, en van daaruit liepen jullie naar een familielid, die op tien minuten lopen van jullie woonde in hetzelfde dorp. De volgende ochtend werd een taxi geregeld en jullie konden uit Afghanistan vluchten. Onderweg naar België kregen jullie te horen dat uw vader, uw broer, uw oom langs vaderszijde en uw neef diezelfde nacht ontvoerd waren door de taliban. Ze werden een week lang vastgehouden tot de dorpsouderen konden onderhandelen met de taliban om ze vrij te laten. Niet zij, maar hun zonen, hadden de misdaad begaan, en de taliban kreeg de toestemming om jullie te doden indien ze jullie zouden vinden.

U verliet Afghanistan op 4 dalwa 1398 (Westerse kalender 24 januari 2020) met uw twee neven langs vaderszijde, en reisde doorheen Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk, om uiteindelijk in België aan te komen op 27 augustus 2020. Op 9 september 2020 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, die u als een verrader beschouwen. Ter staving van uw verklaringen legde u de volgende documenten voor: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een brief van de dorpsouderen, een brief van N., een neef van uw vader en politiecommandant, en een brief die aangeeft dat u een winkel had met uw twee neven langs vaderszijde.

Het CGVS nam op 30 juni 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging daartegen in beroep. In het verzoekschrift van uw advocaat bevestigt u opnieuw Afghanistan te hebben verlaten omdat u problemen kende met de taliban. Ook wenst u te bevestigen dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud de waarheid heeft verteld.

Gezien de gewijzigde situatie in uw land van herkomst heeft het CGVS haar beslissing op 29 september 2021 ingetrokken. Vervolgens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 8 oktober 2021 uw beroep verworpen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die uw neef langs vaderszijde, M. E...q... M. (CGVS XX/XXXXX), in het kader van zijn verzoek heeft aangehaald. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

[...]

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 14 april 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw **individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw

persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

De documenten die jullie voorlegden, kunnen de bovenstaande appreciatie van het CGVS niet weerleggen. De taskara levert hoogstens bewijs voor uw identiteit en herkomst, elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. De brief over jullie winkel geeft enkel jullie professionele activiteiten weer. Verder legden jullie nog een brief van de dorpsouderen en een brief van de politiecommandant N. neer. Ten eerste moet hierbij worden opgemerkt dat documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Documenten kunnen op zich de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Jullie lieten de documenten bovendien opmaken na aankomst in België en de documenten zijn opgesteld op basis van jullie verklaringen (CGVS XX/XXXXX, p.15; CGVS XX/XXXXX, p.9; CGVS XX/XXXXX, p.13), waardoor deze een bijzonder gesolliciteerd karakter hebben. Uit aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt bovendien dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk, tegen betaling, te verkrijgen zijn.

In verband met de e-mails die het CGVS op 3 mei 2021 van jullie ontving met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van jullie persoonlijke onderhouden op het CGVS op 13 en 14 april 2021, moet worden opgemerkt dat het hier enkel over verduidelijkingen van de verklaringen gaat die geen ander zicht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate

hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat

deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlani Jadid district. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak

van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”**. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers kunnen de verwerende partij niet volgen waar zij in de bestreden beslissingen stelt dat zij er niet in geslaagd zijn om een vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), aannemelijk te maken en dat zij evenmin in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Verzoekers gaan vervolgens in op de overweging van de bestreden beslissingen waarin wordt gesteld dat er aan het incident van 22 januari 2020, zijnde hun ontmoeting met de taliban op

een moment dat zij in de buurt van hun huis een landmijn plantten, geen geloof kan worden gehecht. Concreet verwijten zij de verwerende partij dat zij haar eigen verhaal maakt van wat er volgens haar logischer zou zijn geweest, wat zij dan voor waar aanneemt en als leidraad gebruikt om het relaas van verzoekers in twijfel te trekken. Zij vervolgen dat zij de gebeurtenissen hebben uiteengezet zoals zij zijn voorgevallen en dat het gegeven dat de verwerende partij dit onlogisch vindt, hoegenaamd geen reden is om het gezamenlijk relaas in twijfel te trekken. Zij besluiten dat er toch moeilijk van hen verwacht kan worden dat zij het *“logischer klinkend verhaal”* van de verwerende partij zouden moeten kunnen weerleggen.

Voorts zijn verzoekers ook niet akkoord met de overweging van de bestreden beslissingen dat ook het verdere verloop na het incident met de taliban de wenkbrauwen doet fronsen. In verband met de overweging van de bestreden beslissingen over het gegeven dat zij ondanks de waarschuwing van de taliban dat zij voor hun leven zouden moeten vrezen mochten zij de plaatsing van de landmijn verraden, niet aarzelden om de politie dadelijk op de hoogte te stellen van het feit dat zij de taliban een landmijn zagen plaatsen, benadrukken verzoekers dat de taliban de landmijnen bijzonder dicht bij hun huizen plaatsten. Zij voegen hieraan toe dat zij dachten dat zij geen tijd te verliezen hadden daar deze landmijnen immers op elk ogenblik konden ontploffen, waardoor er verschillende slachtoffers – waaronder hun familieleden – zouden vallen. Volgens hen is het dan ook niet verwonderlijk dat zij zo snel mogelijk de politie op de hoogte brachten zodat zij de landmijnen konden wegnemen. Zij menen dat de verwerende partij zich klaarblijkelijk niet kon inleven in hun situatie.

Tevens hekelen verzoekers dat de commissaris-generaal het niet aannemelijk vindt dat de taliban – de dag na hun ontmoeting met verzoekers en hun gevecht met de politie – niet naar hun huis zouden gekomen zijn, maar eerst naar de winkel van hun vader en oom langs vaderszijde gingen. Dit hoeft volgens hen niet te verbazen, daar de taliban voornamelijk 's nachts naar de huizen gaan en dit overdag niet snel gebeurt.

In verband met de overwegingen van de bestreden beslissingen waarin de commissaris-generaal wijst op het gegeven dat de vader van eerste en tweede verzoeker weliswaar de opdracht van de taliban kreeg om zijn zonen en zijn neef naar hen te zenden, een dwingende opdracht die indruk moet hebben gemaakt, maar zij echter opnieuw in het huis bleven slapen die nacht en waarin wordt gesteld dat het weinig aannemelijk is dat zij, indien zij werkelijk bang waren en zich werkelijk bedreigd zouden hebben gevoeld, nog twee nachten zouden thuisblijven tot hun vertrek uit Afghanistan, stellen verzoekers dat zij inderdaad niet meer buitenkwamen, doch dat zij hun vlucht aan het voorbereiden waren. Zij benadrukken dat dit echter niet van het ene op het andere moment ging. Ook betogen zij dat de dorpsouderen wat tijd konden winnen voor hen, waardoor zij dachten dat zij voor een korte periode relatief veilig waren door binnen te blijven in afwachting van hun vlucht.

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen stelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers konden vluchten toen de taliban hen 's nachts kwamen opzoeken nadat ze eerder die dag naar de winkel van hun vader en oom langs vaderszijde gekomen waren, verduidelijken verzoekers dat zij zijn opgegroeid in de buurt waar zij op dat moment woonden, waardoor zij deze kennen en de achterpoortjes die er te vinden zijn van buiten kennen. Zij betogen dat zij, gelet op het feit dat zij er hun weg met de ogen dicht konden vinden, een voordeel dat de taliban uiteraard niet had, onopgemerkt konden wegsuipen. Ook de veronderstelling van de verwerende partij dat de taliban hen had moeten kunnen pakken, snijdt – aldus verzoekers – geen hout en is gebaseerd op wat de verwerende partij logisch vindt en niet op hoe de realiteit in elkaar zat.

Verzoekers vervolgen hun betoog door te stellen dat de beslissingen van de verwerende partij niet gebaseerd zijn op enige tegenstellingen tussen hun verklaringen, doch enkel op haar subjectief aanvoelen en wat zij merkwaardig vindt. Verzoekers stellen dat dit ook blijkt uit de overwegingen van de bestreden beslissingen aangaande de ontvoering van hun familieleden de nacht na hun vertrek. Zij voegen hieraan toe dat de verwerende partij hen in deze overwegingen verwijt te speculeren, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan hun relaas, terwijl de bestreden beslissingen volledig gebaseerd zijn op speculaties. Volgens hen tart dit alle verbeelding en wijst dit erop dat de verwerende partij bijzonder vooringenomen te werk is gegaan. Deze vooringenomenheid blijkt volgens verzoekers ook uit het gegeven dat de commissaris-generaal in dit verband stelt dat het feit dat zij niet meer moeite deden om informatie te vergaren over het verdere verloop van de gebeurtenissen in Afghanistan na hun vertrek, zijnde de ontvoering van hun familie, enkel kan worden verklaard door de bedrieglijkheid van hun verklaringen. Dit is, aldus verzoekers, niet *“enkel te verklaren door (hun) verklaringen”*, maar wel door het feit dat zij niet meer in Afghanistan zijn, dat zij dit niet meer zelf hebben meegemaakt en dat hun familieleden hen niet

verder ongerust wilden maken door hen elk detail te vertellen. Zij voegen hieraan toe dat de verwerende partij hier bovendien lijkt te vergeten dat de taliban op heden het volledige land in hun greep hebben. Zij vinden dat in hoofde van de verwerende partij elke vorm van empathie en inlevingsvermogen ontbreekt en dat dit onbegrijpelijk is.

Vervolgens hekelen verzoekers dat hen verweten wordt dat zij amper informatie kunnen geven over commandant A. Zij vragen zich af welke informatie de verwerende partij verwacht dat zij zouden weten over hem. Zij menen dat het niet zo was dat hij te koop liep met zijn privéleven of dat er andere zaken over hem gekend waren.

Waar de verwerende partij meent dat verzoekers inconsistente verklaringen aflegden over hun problemen met A. en zijn gevolg, betogen verzoekers dat zij niet begrijpen was er inconsistent is aan hun verklaringen hieromtrent. Zij verduidelijken dat aan eerste verzoeker de vraag werd gesteld of zij eerder persoonlijke problemen hadden gekend met de taliban, maar dat hij aangesproken worden om zich aan te sluiten bij de taliban, niet zag als een persoonlijk probleem (zoals hetgeen voorgevallen was met de landmijnen) en dat hij dat ook zo heeft uitgelegd toen hem in dit verband om verduidelijking werd gevraagd. Volgens verzoekers zoekt de verwerende partij werkelijk spijkers op laag water en is zij erg onredelijk en onzorgvuldig te werk gegaan.

Tot slot betogen verzoekers dat, wat er ook van zij, zij de verwerende partij niet kunnen volgen waar deze zelf toegeeft dat zij niet meer gehoord werden na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, doch stelt dat het aan hen toekwam om alsnog bijkomende bewijsstukken voor te leggen waaruit de vrees voor hun leven zou blijken. Zij benadrukken dat de nood aan internationale bescherming eveneens dient te worden beoordeeld in de context van een terugkeer op heden, conform artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Volgens hen vormt de machtsovername in dit opzicht een nieuw element, hetgeen bevestigd wordt door de Raad in zijn arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022. Zij besluiten dat de verwerende partij hen opnieuw had moeten horen in het licht van deze nieuwe ontwikkelingen in hun land van herkomst en hen de kans had moeten geven om hun concrete vrees na de machtsovername door de taliban te duiden.

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekers betogen dat de situatie in Afghanistan drastisch is veranderd en dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie er sinds de machtsovername door de taliban grondig is gewijzigd. Zij opperen dat verschillende geanalyseerde objectieve landenrapporten aangeven dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere ‘verwesterde Afghanen’ die reeds een bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Verzoekers verwijzen, gelet op het regime van de taliban, naar het reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen. Zij stellen dat zij door de verergerde precare en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan zich nergens in het land zouden kunnen vestigen.

Verzoekers menen dat de verwerende partij zeer kort door de bocht gaat en alles zeer rooskleurig voorstelt, terwijl in werkelijkheid de taliban met een ijzeren hand regeren, geen enkele tegenstand of kritiek dulden en alles wat ook maar enigszins ingaat tegen de strenge regels van de *sharia* met geweld de kop indrukken. Uit verschillende objectieve rapporten blijkt volgens hen dat de zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan alleen maar zal verslechteren onder het talibanbewind. Zij preciseren dat de *UN High Commissioner for Human Rights* haar bezorgdheid heeft geuit op de *Special Session of UN Human Rights Council* en dat een rapport van de *Danish Immigration Service* de impact van het geweld op de burgers tijdens de overname in kaart brengt. Het gaat volgens hen niet op te stellen dat de situatie in Afghanistan op heden verbeterd zou zijn en er is volgens hen geen enkele garantie op het respecteren van de mensenrechten.

Bovendien, zo stellen verzoekers, motiveert de verwerende partij compleet naast de kwestie en heeft zij op geen enkele wijze rekening gehouden met hun profiel. Zo verblijven zij reeds twee (lees: drie) jaar in België, zijn zij volledig geïntegreerd, delen zij enkel nog de westerse waarden en zijn zij volledig verwesterd, wat van de huidige omstandigheden wel degelijk een nieuw element maakt dat de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Voor personen die als verwesterd beschouwd kunnen worden, aldus verzoekers, is de situatie erg gevaarlijk geworden. Om

hun stelling kracht bij te zetten, verwijzen zij naar vaststellingen van het UNHCR. Verwijzend naar het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 vervolgen verzoekers dat de verwerende partij wel degelijk rekening dient te houden met het gegeven dat “*verwestering*” een bijkomend risico inhoudt voor Afghanen die geruime tijd vertrokken zijn uit Afghanistan. Voorts stellen verzoekers dat de taliban hebben aangekondigd dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan, zouden worden beticht en dat de rechtbank over hun lot zou beslissen. Verzoekers verwijzen naar een rapport van NANSSEN van oktober 2021 omtrent het indienen van een volgend verzoek en nieuwe elementen (stuk 5 bij het verzoekschrift) en betogen dat hierin gesteld wordt dat de strikte interpretatie van de *sharia* onder het talibanbeleid enerzijds een gegronde vrees voor vervolging doet ontstaan voor personen die lang in het buitenland verblijven en als ‘verwesterd’ beschouwd kunnen worden bij terugkeer naar Afghanistan en anderzijds een reëel risico op ernstige schade voor burgers die terugkeren om te leven onder het talibanbewind, ongeacht een lang verblijf in het buitenland.

Zij vervolgen dat het volgens het rapport van NANSSEN moeilijk is voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging te bewijzen en dat er een toekomstgerichte beoordeling moet worden gedaan, waarbij de bewijsstandaard die van de redelijke waarschijnlijkheid is. Uit hetzelfde rapport blijkt volgens hen dat personen die gedurende lange tijd in het Westen hebben verbleven een specifiek risico op vervolging lopen omwille van een gepercipieerde verwestering. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden en anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer *an sich*. Verwijzend naar een rapport van *Amnesty International* herhalen zij dat zij in Europa verwesterd zijn en een risico lopen op vervolging door de taliban. Zij betogen dat verschillende bronnen aantonen dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. In een recente video zouden de taliban hun positie ten aanzien van westerse ideologieën hebben bevestigd. Tenslotte wijzen verzoekers nog op een arrest van de Raad van 27 november 2020 waarbij de vluchtelingenstatus werd toegekend omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid was dat de desbetreffende verzoekende partij wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging.

Er is volgens verzoekers geen enkele garantie dat de taliban niet zullen terugkeren naar hun eerder schrikbewind, wat zou blijken uit een rapport van de *Danish Immigration Service* van september 2021. De taliban hanteren een parallel rechtssysteem dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de *sharia*. Naast executies leidt de werking van dit systeem tot straffen die volgens UNAMA wreed, onmenselijk en vernederend zijn. Zij citeren uit het bij het verzoekschrift gevoegde rapport van NANSSEN van oktober 2021, waarin voorbeelden worden aangehaald van dergelijke bestraffingen en waarbij NANSSEN concludeert dat:

“NANSSEN is van mening dat deze beperkende praktijken, alsook grove mensenrechtenschendingen door toedoen van de Taliban neerkomen op onmenselijke of vernederende behandeling of vervolging. Aangezien de Taliban heden Afghanistan regeren, moet niet langer de vraag worden gesteld of er voldoende bescherming is tegen hun mensenrechtenschendingen. Afghanen die niet werkelijk de strikte interpretatie van de sharia volgen, moeten aanspraak kunnen maken op internationale bescherming. Sterker nog. Afghaanse onderdanen die langere tijd in het buitenland hebben gewoond of niet recentelijk onder de Taliban-regering hebben geleefd, lopen een bijzonder groot risico om als overtreders van de regels te worden beschouwd. Een ‘verwesterde’ Afghaanse onderdaan die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN-vluchtelingenverdrag. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij/zij moet worden erkend als vluchteling in de zin van het VN-vluchtelingenverdrag/subsidiaire bescherming.”

Verzoekers geven tot slot aan dat er sinds de machtsovername reeds 400 gewone burgers zijn gedood, maar dat het werkelijke aantal vermoedelijk veel hoger ligt. Aldus, zo stellen verzoekers, kan de commissaris-generaal bezwaarlijk beweren dat zij kunnen terugkeren naar Afghanistan en er een menswaardig leven kunnen leiden. Zij voegen hieraan nog toe dat geen enkel COI Focus-rapport, noch de EASO *Afghanistan Security Situation* rapporten het tegendeel bewijzen wat betreft verwesterde Afghanen die terugkeren en dat, meer nog, deze rapporten zelf aangeven dat in de periode dat er onderzoek werd gedaan, hier nog geen duidelijke cijfers over gekend waren. Verzoekers zijn van mening dat de verwerende partij hen aldus dwingt “*op goed geluk terug te keren*” en te hopen dat de taliban hen niet zullen viseren of straffen omwille van hun vertrek naar het Westen.

2.1.3. Verzoekers vragen de Raad in hoofdorde om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair om de

bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog volgend stuk bij het voorliggende verzoekschrift:

- NANSEN Nota, 3-21, “*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*”, oktober 2021 (stuk 5).

2.2.2. Op 19 oktober 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023;
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*”, 23 september 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan, Veiligheidssituatie*”, 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022.

2.2.3. Verzoekers maken op 24 oktober 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over aan de Raad, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- getuigschrift van C. D. waarin bevestigd wordt dat tweede verzoeker lessen Frans heeft gevolgd, alsook een opleiding tot hulpkok (stuk 1);
- bewijs van inschrijving voor de opleiding van hulpkok voor tweede verzoeker (stuk 2);
- aanwezigheidsattest voor lessen Frans tweede verzoeker (stuk 3);
- getuigenis C. T. aangaande de integratie van tweede verzoeker (stuk 4);
- vast contract van derde verzoeker bij E. C. C. NV (stuk 5).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2,

§ 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavige beroepen, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregelen in.

2.3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.6. Verzoekers hekelen in het verzoekschrift dat zij niet meer zijn gehoord na de machtsovername door de taliban.

Eerste en tweede verzoeker werden bij het commissariaat-generaal gehoord op 13 april 2021 en derde verzoeker op 14 april 2021, waarna de commissaris-generaal op 29 juni 2021, ten aanzien van alle drie de verzoekers, beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 24 september 2021 trekt de commissaris-generaal deze beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in, waarna de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen door de Raad werden verworpen. Op 13 juni 2022 nam de commissaris-generaal de bestreden beslissingen zonder verzoekers opnieuw te horen.

In dit verband stipt de Raad aan dat hij, zoals hoger reeds uiteengezet, bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineestortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht door verzoekers in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van de verwerende partij.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de verwerende partij haar huidige beslissingen inzake de voorliggende verzoeken om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissingen maakten aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekers in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert er in deze aan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoekers. Verzoekers moeten in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan, waarbij de taliban heden functioneren als een *de-factore* regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen, zodat de commissaris-generaal een beoordeling kan maken of de machtsovername door de taliban een impact heeft op de nood aan internationale bescherming van verzoekers.

De Raad dient in deze op te merken dat verzoekers' persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal dateren van 13 april 2021 (wat betreft eerste en tweede verzoeker) en 14 april 2021 (wat betreft derde verzoeker), aldus voor de machtsovername door de taliban, doch dat dit niet inhoudt dat verzoekers niet in de mogelijkheid waren om nieuwe elementen, gelinkt aan de machtsovername door de taliban, kenbaar te maken. Zo kan in de bestreden beslissingen terecht als volgt worden gelezen:

*“Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 13 april 2021 [of 14 april 2021 voor wat betreft de bestreden beslissing genomen ten aanzien van derde verzoeker] plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw **individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.”*

De Raad benadrukt, zo weze herhaald, dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald en dat verzoeker zijn opmerkingen en stukken niet enkel gedurende een persoonlijk onderhoud kan neerleggen, maar dat hij dit ook daarbuiten kan doen.

Bovendien hebben verzoekers de mogelijkheid om hun verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen. Immers kunnen verzoekers dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Daarnaast volgt uit artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen, dat de verzoeker om internationale bescherming, diens advocaat of vertrouwenspersoon de mogelijkheid hebben om aanvullende opmerkingen en stukken aan het commissariaat-generaal over te maken, waarna ze bij het individueel dossier van de verzoeker worden gevoegd en waarmee door de commissaris-generaal bij de beoordeling van het verzoek rekening dient te worden gehouden indien deze tijdig bezorgd werden.

Ondanks het gegeven dat verzoekers van de bovenvermelde mogelijkheid geen gebruik hebben gemaakt, wijst de Raad erop dat de verwerende partij middels de bestreden beslissingen de gewijzigde situatie in Afghanistan mee in rekening heeft gebracht en tevens in haar aanvullende nota van 19 oktober 2023 de landeninformatie heeft geactualiseerd.

Zoals reeds meerdere keren aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissingen hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissingen kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissingen vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissingen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet).

In casu is de Raad van oordeel dat verzoekers ruimschoots de mogelijkheid hebben gehad om in hun verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op hun eigen persoonlijke situatie.

In casu wordt vastgesteld dat verzoekers niet opnieuw moesten worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal.

Waar verzoekers verwijzen naar 's Raads rechtspraak, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaken kenmerken. Gelet op het voorgaande ziet de Raad dan ook niet in waarom de door verzoekers geciteerde rechtspraak met zich meebrengt dat de commissaris-generaal hen opnieuw moest horen door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud.

2.3.7. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Afghanistan, te worden vervolgd door de taliban, die hen als verraders beschouwen.

Blijkens de bestreden beslissingen zijn verzoekers er niet in geslaagd om hun vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, daar – omwille van verschillende redenen – geen geloof kan worden gehecht aan hun gezamenlijk voorgehouden asielrelaas. Zo (i) kan geen geloof gehecht worden aan het incident van 22 januari 2020, zijnde hun ontmoeting met de taliban op een moment dat zij in de buurt van hun huis een landmijn plantten, daar verzoekers meerdere onlogische verklaringen hieromtrent aflegden, wat wijst op het bedrieglijk karakter van deze verklaringen. Voorts (ii) kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij het verdere verloop na het incident met de taliban. Vooreerst (a) is het merkwaardig dat verzoekers, ondanks de waarschuwing van de taliban dat zij voor hun leven zouden moeten vrezen mochten zij de plaatsing van de landmijn verraden, niet aarzelden om de politie dadelijk op de hoogte te stellen van het feit dat zij de taliban een landmijn zagen plaatsen en dit niet eerst bespraken met hun vader/oom langs vaderszijde. Verder (b) is het opmerkelijk dat verzoekers na dit hele gebeuren gewoon thuis gingen slapen. Ook (c) hun gedrag de volgende ochtend strookt niet met hun beweerde vrees voor de taliban. Bovendien (d) is het niet aannemelijk dat de taliban niet naar hun huis zouden zijn gekomen, maar eerst naar de winkel van hun vader (oom langs vaderszijde) en oom langs vaderszijde (vader) zouden zijn geweest. Daarnaast (e) wijst de commissaris-generaal op het gegeven dat de vader van eerste en tweede verzoeker weliswaar de opdracht van de taliban kreeg om zijn zonen en zijn neef naar hen te zenden, een dwingende opdracht die indruk moet hebben gemaakt, maar zij echter opnieuw in het huis bleven slapen die nacht, en dat het weinig aannemelijk is dat zij, indien zij werkelijk bang waren en zich werkelijk bedreigd zouden hebben gevoeld, nog twee nachten zouden thuisblijven tot hun vertrek uit Afghanistan. Voorts (f) is het weinig aannemelijk dat verzoekers konden vluchten toen de taliban hen 's nachts kwamen opzoeken nadat zij eerder die dag naar de winkel van hun vader en oom langs vaderszijde gekomen waren. Daarbij komt nog dat (g) er bij de zagezegde ontvoering van hun familieleden de nacht van hun vlucht uit Afghanistan eveneens ernstige vragen rijzen. Ten slotte (h) wijst de commissaris-generaal erop dat verzoekers vader (oom langs vaderszijde) en oom langs

vaderszijde (vader) er in slaagden om in 48 uur een smokkelaar en een bedrag van 10.000 euro per persoon bijeen te rapen. Tevens (iii) kunnen verzoekers ook amper informatie geven over commandant A. van de taliban, die nochtans de persoon is die aan de basis van hun vertrek uit Afghanistan zou gelegen hebben. Daarnaast (iv) leggen verzoekers inconsistente verklaringen af over hun problemen met A. en zijn gevolg. Verder (v) leggen verzoekers ook tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de situatie van hun familieleden in Afghanistan sinds hun vertrek uit het land. Tot slot (vi) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten en de door hun advocaat overgemaakte opmerkingen bij de notities van hun persoonlijke onderhouden, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in het voorliggende verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het plegen van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet verklaren of weerleggen en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

2.3.8.2. Vooreerst beaamt de Raad de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan het incident van 22 januari 2020, zijnde de ontmoeting van verzoekers met de taliban op een moment dat zij in de buurt van hun huis een landmijn plantten. De commissaris-generaal oordeelt dat verzoekers verschillende onlogische verklaringen hieromtrent aflegden, wat wijst op het bedrieglijk karakter van deze verklaringen. In het verzoekschrift verwijten verzoekers de verwerende partij in dit verband dat zij haar eigen verhaal maakt van wat er volgens haar logischer zou zijn geweest, wat zij dan voor waar aanneemt en als leidraad gebruikt om hun relaas in twijfel te trekken. Zij vervolgen dat zij de gebeurtenissen hebben uiteengezet zoals zij zijn voorgevallen en dat het gegeven dat de verwerende partij dit onlogisch vindt, hoegenaamd geen reden is om het gezamenlijk relaas in twijfel te trekken. Zij besluiten dat er toch moeilijk van hen verwacht kan worden dat zij het *“logischer klinkend verhaal”* van de verwerende partij zouden moeten kunnen weerleggen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers onderling inconsistente verklaringen afleggen over het gegeven of zij al dan niet soms in het donker thuis kwamen van het werk en over de gevaren die dat met zich meebracht. Zo verklaren eerste en tweede verzoeker dat zij altijd probeerden niet in het donker thuis te komen van het werk, omdat de taliban 's nachts aanwezig waren in het dorp en ook hun ouders hen hiervoor waarschuwden, zoals eerste en derde verzoeker verklaarden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, p. 8, notities persoonlijk onderhoud tweede verzoeker, p. 8 en notities persoonlijk onderhoud derde verzoeker, p. 4, 8 en 11). Tweede verzoeker geeft aan dat zij wel soms in het donker thuiskwamen van de bazaar, doch dat zij voor het incident nooit eerder door de taliban werden tegengehouden (administratief notities persoonlijk onderhoud twee verzoeker, p. 5, 9-10).

Nog daargelaten deze vaststelling, onderstreept de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoekers toe om de feiten die zij aanhalen en waarop zij hun vrees voor vervolging steunen *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de onaannemelijkheden, waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing, een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe zij evenwel in gebreke blijven. In zoverre verzoekers effectief altijd probeerden niet in het donker thuis te komen van het werk, is het wel degelijk weinig waarschijnlijk dat zij de avond van het incident het risico namen om in het donker naar huis te keren, gewoon om hun gezamenlijke winkel te kuisen. Gezien hun verklaringen is hun verschoning dat ze die dag de tijd uit het oog verloren zouden hebben waardoor ze in het donker naar huis zouden moeten zijn gegaan (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud derde verzoeker, p. 11), evenmin waarschijnlijk. Gelet op de bovenvermelde verklaringen van verzoekers, dat zij normaal nooit in de nacht naar huis gaan, oordeelt de commissaris-generaal terecht dat het wel heel toevallig is dat verzoekers net die nacht dan wel door de taliban werden tegengehouden.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoekers nog meer onwaarschijnlijke verklaringen aflegden over het incident van 22 januari 2020:

“Bovendien verwondert het hele gegeven an sich, als zouden de taliban maar weinig omzichtig te werk zijn gegaan tijdens het uitvoeren van hun terreuractiviteiten. Weliswaar zou het al donker zijn geweest

(CGVS XX/XXXXX, p.10; CGVS XX/XXXXX, p.9-10; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 11), echter blijkt uit uw verklaringen geenszins dat de taliban gebruik maakten van een nachtelijk uur om dergelijke aanslag voor te bereiden. Bovendien heeft u het over een locatie op de weg van Kabul naar Kunduz (CGVS XX/XXXXX, p.3; CGVS XX/XXXXX, p.4; CGVS XX/XXXXX, p.3 en 10), wat doet veronderstellen dat er op dat ogenblik van de dag wel meer mogelijke passanten zijn.”

Deze motieven zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Gelet op de voorgaande tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden, kan er wel degelijk geen geloof gehecht worden aan het incident van 22 januari 2020. Door het louter volharden in hun verklaringen en kritiek te oefenen op het oordeel van de commissaris-generaal, slagen verzoekers er geenszins in de voorgaande pertinente bevindingen in een ander daglicht te plaatsen. Het voorgaande tast de geloofwaardigheid van het gezamenlijk door verzoekers voorgehouden relaas reeds in ernstige mate aan.

2.3.8.3. Daarnaast oordeelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat er geen geloof kan worden gehecht aan het verdere verloop na het beweerde incident met de taliban.

2.3.8.3.1. Vooreerst is het merkwaardig dat verzoekers, ondanks de waarschuwing van de taliban dat zij voor hun leven zouden moeten vrezen mochten zij de plaatsing van de landmijn verraden, niet aarzelden om de politie dadelijk op de hoogte te stellen van het feit dat zij de taliban een landmijn zagen plaatsen en dit niet eerst bespraken met hun vader/oom langs vaderszijde. Dat verzoekers, gelet op de gegevens dat de taliban de landmijnen dicht bij hun huizen plaatsten en dat de landmijnen elk moment konden ontploffen, waardoor er verschillende slachtoffers – waaronder hun eigen familieleden – zouden vallen, geen tijd te verliezen hadden en de politie zo snel mogelijk op de hoogte brachten zodat zij de landmijnen konden wegnemen, houdt geen steek. Indien de landmijnen werkelijk in de buurt van het huis van hun familieleden geplaatst werden waardoor zij hierdoor geraakt zouden worden, is het opmerkelijk dat verzoekers – die op het moment dat zij besloten om de politie op te bellen reeds in de straat van hun huis waren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, p. 12) – de tijd namen om de politie op te bellen om hun familie te redden, in plaats van de straat verder te lopen en hun familie zelf te waarschuwen. Er kan verwacht worden dat de politie nog enige tijd nodig had om ter plaatse te komen (zoals ook blijkt uit hun verklaringen; administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10), terwijl zij – indien ze gewoon doorgingen naar het huis – de mogelijkheid hadden om hun familie binnen enkele ogenblikken te waarschuwen en zo te redden. Bovendien, door zelf hun familieleden te gaan waarschuwen, konden zij hun familie redden zonder dat de taliban te weten hoefden te komen dat zij hadden verraden aan mensen dat zij een landmijn hadden geplaatst. Door te bellen naar de politie, waarna een gevecht ontstond, gingen verzoekers duidelijk in tegen de ernstige waarschuwingen van de taliban.

2.3.8.3.2. Bovendien is het niet aannemelijk dat de taliban niet naar hun huis zouden zijn gekomen, maar eerst naar de winkel van hun vader (oom langs vaderszijde) en oom langs vaderszijde (vader) zouden zijn geweest, gezien het feit dat zij verzoekers wisten wonen. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat deze indirecte manier waarop de taliban hen zouden hebben benaderd weinig geloofwaardig overkomt.

Volgens verzoekers kan dit verklaard worden door het gegeven als zou de taliban voornamelijk 's nachts naar de huizen gaan, en dit overdag niet doen. De Raad meent dat deze verschoning geenszins afdoende is. Als de taliban werkelijk enkel 's nachts naar huizen gingen, is dit omdat ze wouden vermijden dat ze gezien werden. Het valt dan ook niet in te zien waarom de taliban dan wel overdag naar een winkel zouden gaan. Dit betreft namelijk een publieke plaats waar veel meer mensen aanwezig (kunnen) zijn, waardoor de kans juist groter werd dat zij gezien werden.

2.3.8.3.3. Verder stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, vast dat verzoekers' gedrag later op de avond, na het gevecht tussen de taliban en de politie, en de dag nadien niet strookt met hun beweerde vrees voor de taliban. De bestreden beslissingen luiden in dit verband als volgt:

“Ondanks dat de taliban had gezegd dat jullie verantwoordelijk zouden zijn indien mensen te weten zouden komen over de landmijn en de aanwezigheid van de taliban daar, en er nadat jullie de autoriteiten hadden verwittigd zelfs een gevecht had plaatsgevonden op een kleine afstand van jullie huis, besloten jullie thuis te blijven (CGVS XX/XXXXX, p.10-11 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.12 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 12). Dit lijkt toch zeer merkwaardig. Uw neef geeft immers aan dat ze jullie wisten wonen nadat ze informatie hadden gevraagd aan jullie (CGVS XX/XXXXX, p.10; CGVS XX/XXXXX, p.10; CGVS XX/XXXXX, p.14), jullie hadden informatie gegeven aan de taliban over jullie vaders en woonplaats (CGVS XX/XXXXX, p.10-11 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.12 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 12). Jullie

dachten wel al aan vluchten: uw vader en uw oom langs vaderszijde zouden gesproken hebben over vluchten uit Afghanistan (CGVS XX/XXXXX, p.13; CGVS XX/XXXXX, p.10; CGVS XX/XXXXX, p.10). Het is opmerkelijk dat jullie die afweging maakten maar anderzijds verbleven op een plek waar jullie in groot gevaar zouden hebben verkeerd. Ook jullie gedrag de volgende ochtend strookt niet met jullie beweerde vrees voor de taliban. Jullie gingen niet naar de winkel en bleven thuis, op het adres dat door de taliban gekend was. U verklaart dat jullie “zo bang waren” (CGVS XX/XXXXX, p.10; CGVS XX/XXXXX, p.12). Jullie deden echter niks, en wachtten gewoon in huis de situatie af (CGVS XX/XXXXX, p.13; CGVS XX/XXXXX, p.10; CGVS XX/XXXXX, p.10).

[...]

Weliswaar kreeg uw vader de opdracht van de taliban om zijn zonen en zijn neef naar hen te zenden (CGVS XX/XXXXX, p.11), een dwingende boodschap die indruk moet hebben gemaakt, echter bleven jullie die nacht opnieuw slapen in het huis (CGVS XX/XXXXX, p.10-11 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.12 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 12). Het is weinig aannemelijk dat jullie, indien jullie werkelijk bang waren en zich werkelijk bedreigd zouden hebben gevoeld, nog twee nachten zouden thuisblijven tot jullie vertrek uit Afghanistan. Dergelijke onlogische verklaringen over het verdere verloop na het incident met de taliban doen verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.”

In zoverre verzoekers in het verzoekschrift bevestigen dat zij zowel tijdens de nacht na het incident op 22 januari 2020 als de dag en nacht nadien in het huis bleven, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat het – gelet op de bedreigingen die de taliban na het incident van 22 januari 2020 uitten, het gevecht dat daarop volgde, en het gegeven dat de taliban hen wisten wonen – opmerkelijk is dat zij nog twee nachten zouden hebben thuis gewoond, indien zij werkelijk bang waren en zich bedreigd zouden hebben gevoeld. De Raad onderstreept in deze nog dat het bijzonder opmerkelijk is dat verzoekers ook op hun adres dat gekend was bij de taliban bleven, nadat hun vader/maternale oom door de taliban bevolen werd hen naar hen te zenden. Dat verzoekers al die tijd het huis niet verlieten, doet hier niet ter zake. De taliban wisten reeds waar verzoekers woonden en het feit dat zij binnenbleven in het huis, kon dit niet ongedaan maken. Dat verzoekers zich schuilhielden op één van de plaatsen waar de taliban hen logischerwijze als eerste zouden gaan zoeken, zijnde hun huis waarvan de taliban wisten dat zij er woonden, is wel degelijk weinig waarschijnlijk.

Dat verzoekers in hun huis binnen bleven tijdens de nacht na het incident op 22 januari 2020, net als de dag en nacht nadien, kan voorts niet verklaard worden door het gegeven dat zij hun vlucht aan het voorbereiden waren en dit niet van het ene moment op het andere moment lukte. Nog daargelaten de vaststelling dat uit de notities van verzoekers' persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal duidelijk blijkt dat zij wel binnen bleven en praatten over vluchten maar voor het overige niets deden de nacht van het incident en de dag nadien, tot het moment dat hun vader/oom langs vaderszijde thuiskwam na het bezoek van de taliban aan hun winkel, waarna zij hun vertrek wel begonnen voor te bereiden, benadrukt de Raad dat het wel degelijk opmerkelijk is dat verzoekers vanaf het incident van 22 januari 2020 minstens de afweging maakten om te vluchten, dan wel hun vlucht al effectief aan het regelen waren, wat impliceert dat zij wel degelijk hoogte waren van de ernst van het gevaar dat zij liepen, terwijl zij wel verbleven op een plaats waar ze dit gevaar liepen, gelet op de bedreigingen die de taliban na het incident van 22 januari 2020 uitten, het gevecht dat daarop volgde, en het gegeven dat de taliban hen wisten wonen. Tot slot dient te worden opgemerkt dat de bewering dat de dorpsouderen hier wat tijd konden winnen voor hen, een loutere *post factum* bewering is die geenszins weerslag vindt in het administratief dossier. Hieraan kan dan ook niet het minste geloof worden gehecht.

2.3.8.3.4. Daarnaast wijst de commissaris-generaal op het gegeven dat niettegenstaande de vader van eerste en tweede verzoeker weliswaar de opdracht van de taliban kreeg om zijn zonen en zijn neef naar hen te zenden, een dwingende opdracht die indruk moet hebben gemaakt, verzoekers echter opnieuw in het huis bleven slapen die nacht, en dat het weinig aannemelijk is dat zij, indien zij werkelijk bang waren en zich werkelijk bedreigd zouden hebben gevoeld, nog twee nachten zouden thuisblijven tot hun vertrek uit Afghanistan. Gelet op de vaststellingen onder punt 2.3.8.3.2., slagen verzoekers er niet in dit gedrag ter verklaren.

2.3.8.3.5. Voorts is het weinig aannemelijk dat verzoekers konden vluchten toen de taliban hen 's nachts kwamen opzoeken nadat de taliban eerder die dag naar de winkel van hun vader en oom langs vaderszijde gekomen waren. De bestreden beslissingen overwegen in dit verband het volgende:

“Nadat de taliban naar de winkel van uw vader en uw oom langs vaderszijde gekomen was, zou de taliban in de nacht dan toch zijn langsgeslagen (CGVS XX/XXXXX, p.11; CGVS XX/XXXXX, p.12-13; CGVS XX/XXXXX, p.10). Dient evenwel te worden opgemerkt dat ook het feit dat jullie konden vluchten van de

strijders van de taliban, die toch de intentie hadden jullie mee te nemen, opmerkelijk is. Jullie konden alle drie via het dak van de burens ontsnappen en liepen zo naar een familielid dat op tien minuten lopen van jullie huis woont (CGVS XX/XXXXX, p.8, 11 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.9 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 13). Dat de taliban toen niet voorbereid leek op een vluchtpoging is weinig aannemelijk. Ondanks dat de taliban buiten stond, konden jullie op eenvoudige wijze uit hun handen ontsnappen (CGVS XX/XXXXX, p.11; CGVS XX/XXXXX, p.9 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 13). Dergelijk relaas kan geenszins overtuigen.”

Waar verzoekers in het verzoekschrift betogen dat deze overwegingen geen hout snijden en gebaseerd zijn op wat de verwerende partij logisch vindt en niet op hoe de realiteit in elkaar zat, herhaalt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het is wel degelijk weinig waarschijnlijk dat verzoekers eenvoudigweg via het dak konden vluchten naar familieleden die op tien minuten van hun huis woonden, toen de taliban bij hen thuishkwamen met de intentie om hen mee te nemen. Dat verzoekers de buurt goed kenden en er alle achterpoortjes wisten zijn, een voordeel dat de taliban volgens hen niet had, doet hier geen afbreuk aan. Zelfs al kenden verzoekers de buurt, met inbegrip van de achterpoortjes, vanbuiten, dan nog is het weinig waarschijnlijk dat zij via het dak – zonder problemen – tot bij het huis van familieleden konden geraken die tien minuten verder woonden. Er kan namelijk van uitgegaan worden dat de taliban het in de gaten zouden hebben indien drie personen het huis, waarvoor zij buiten stonden te wachten en waaruit zij mensen – verzoekers – wilden meenemen, probeerden te ontsnappen.

2.3.8.3.6. Daarbij komt nog, zoals in de bestreden beslissingen op pertinente wijze wordt opgemerkt, dat er bij de z gezegde ontvoering van verzoekers' familieleden de nacht van hun vlucht uit Afghanistan eveneens ernstige vragen rijzen:

“Verder dient te worden opgemerkt dat er bij de z gezegde ontvoering van uw familieleden de nacht van jullie vlucht uit Afghanistan eveneens ernstige vragen rijzen. Toen de leden van de taliban naar jullie kwamen zoeken en jullie konden wegvluchten naar een familielid, zouden ze uw vader en een jongere broer, uw oom langs vaderszijde en een neef langs vaderszijde meegenomen hebben (CGVS XX/XXXXX, p.13; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.12-13). Jullie waren ondertussen vertrokken naar Nimruz en pas nadat de telefoon gedurende een week niet werd opgenomen kreeg u eindelijk uw vader aan de lijn (CGVS XX/XXXXX, p.11; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.13). Hij vertelde dat ze voor een week gevangengenomen werden door de taliban en dat de dorpsouderen konden onderhandelen voor hun vrijlating (CGVS XX/XXXXX, p.11, 14 en 15; CGVS XX/XXXXX, p.10; CGVS XX/XXXXX, p.13). Het is zeer opmerkelijk dat de taliban zou geloven dat de vrijlating van uw familieleden zou leiden tot jullie overgave. Dergelijke handelswijze, waarbij de taliban geen enkele garantie kreeg dat ze jullie ook effectief in handen zou krijgen, lijkt nogal naïef, zeker voor een doorwinterde terroristische groepering die jullie van verraad zou beschuldigen. Bovendien hebben jullie amper informatie over de kidnapping van jullie familieleden. U verklaart hierover: “Nee, ik heb hen niet gevraagd over dit ding.” (CGVS XX/XXXXX, p.15). Jullie hebben er zelf niet verder naar gevraagd (CGVS XX/XXXXX, p.14; CGVS XX/XXXXX, p.13; CGVS XX/XXXXX, p.13). Het is niet aannemelijk dat jullie niet meer te weten zouden willen komen over die week, zeker aangezien uw familieleden ontvoerd zouden zijn geweest omdat jullie door de taliban met de dood bedreigd worden (CGVS XX/XXXXX, p.13; CGVS XX/XXXXX, p.13-14; CGVS XX/XXXXX, p.13). Verder maken jullie enkel assumpties over wat er gebeurd is gedurende die week in gevangenschap, en speculeren jullie dat ze wel geslagen en gemarteld zijn aangezien “dat is iets dat ze doen” en dat “voor de hand liggend is” (CGVS XX/XXXXX, p.14; CGVS XX/XXXXX, p.13; CGVS XX/XXXXX, p.13). Dat jullie niet meer moeite doen om informatie te vergaren over het verdere verloop van deze gebeurtenissen in Afghanistan, kan enkel worden verklaard door de bedrieglijkheid van jullie verklaringen.”

Deze motieven zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoekers betogen in dit verband in het verzoekschrift dat de bestreden beslissingen niet gebaseerd zijn op enige tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen, doch enkel op het subjectief aanvoelen van wat de verwerende partij merkwaardig vindt. Voorts hekelen verzoekers dat de verwerende partij hen verwijt te speculeren en op basis van die speculaties besluit tot de ongeloofwaardigheid van hun relaas, terwijl zij de bestreden beslissingen zelf baseert op speculaties. De Raad merkt vooreerst op dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden asielrelaas. Uit een eenvoudige lezing van de

bestreden beslissingen in hun geheel volgt duidelijk dat deze geenszins enkel gebaseerd is op onwaarschijnlijkheden, doch ook op tegenstrijdigheden.

De Raad merkt bovendien op dat het motief aangaande de ontvoering van verzoekers' familieleden tijdens de nacht van hun vertrek uit Afghanistan niet enkel gebaseerd is op onwaarschijnlijkheden, maar ook op een duidelijk gebrek aan informatie in hoofde van verzoekers hieromtrent. Verzoekers worden in dit verband terecht verweten dat zij geen informatie kunnen verschaffen over de ontvoering voor hun familieleden. Het is in het licht van dit pertinent vastgestelde gebrek aan informatie dat de verwerende partij terecht vaststelt dat verzoekers enkel assumpties maken en speculeren over wat er toen is gebeurd. Het speculeren over de ontvoering wordt hen op zich niet verweten, doch wel het gegeven dat zij hierover niets weten. Dat verzoekers assumpties maken en speculeren over de ontvoering, illustreert enkel dat zij niets over de ontvoering weten. Gelet op het feit dat verzoekers niet meer in Afghanistan waren tijdens de ontvoering van hun familieleden, worden geenszins verklaringen uit eerste hand verwacht. Er kon echter wel redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekers probeerden meer te weten te komen over deze gebeurtenissen, zeker omdat deze zich afspeelden omdat zij door de taliban met de dood bedreigd werden. Hoewel zij niet meer bij hun familie in Afghanistan wonen, staan zij wel nog in contact met hen, waardoor zij zeker de mogelijkheid hadden om zich hierover te informeren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, p. 9, notities persoonlijk onderhoud tweede verzoeker, p. 16, notities persoonlijk onderhoud derde verzoeker, p. 7 en bevestigt ter terechtzitting). Zelfs indien hun familie hen niet wil ongerust maken, kan worden verwacht dat zij zelf actief vragen zouden stellen en zouden aandringen om meer informatie te verkrijgen over deze gebeurtenissen die – zo weze herhaald – door hun problemen veroorzaakt zijn. Het gegeven dat verzoekers geen moeite deden om zich te informeren over de ontvoering van hun familieleden, hetgeen op pertinente wijze werd vastgesteld in de bestreden beslissingen, kan – gelet op het voorgaande – wel degelijk enkel verklaard worden door het bedrieglijk karakter van hun verklaring dat hun familieleden ontvoerd werden tijdens de nacht van hun vertrek uit Afghanistan.

Tot slot benadrukt de Raad andermaal dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. In dit opzicht oordeelt de commissaris-generaal in het motief inzake de ontvoering van verzoekers' familie terecht dat het weinig waarschijnlijk is dat de taliban, een doorwinterde terroristische groepering die verzoekers van verraad zou beschuldigen, zo naïef zou zijn om te geloven dat de vrijlating van verzoekers' familieleden zou leiden tot hun overgave waarbij de taliban geen enkele garantie kregen dat ze hen ook effectief in handen zouden krijgen.

Waar verzoekers voorts nog opwerpen dat de verwerende partij bijzonder vooringenomen te werk is gegaan, wijst de Raad erop dat verzoekers geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Tot slot oordeelt de Raad dat niet in te zien valt op welke wijze het gegeven dat de taliban de macht over het volledige Afghaanse grondgebied hebben sinds de machtsovername, de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen plaatsen.

2.3.8.3.7. Tot slot voegt de commissaris-generaal terecht nog het volgende toe:

“Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw vader en uw oom langs vaderszijde op 48 uur een smokkelaar konden vinden voor jullie drie, en een bedrag van 10.000 euro per persoon konden bijeenrapen (CGVS XX/XXXXX, p.11 en 13; CGVS XX/XXXXX, p.12 en 15; CGVS XX/XXXXX, p.10 en 14). U verklaart dat er geld geleend werd van verschillende mensen (CGVS XX/XXXXX, p.13). Echter lijken dit bijzonder grote bedragen voor een familie die winkeltjes zou uitbaten, en is het weinig geloofwaardig dat men dergelijke som op zo'n korte tijd zou kunnen vinden. Een en ander doet vermoeden dat jullie al langer van plan waren om het land te verlaten en naar Europa te komen.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat deze bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.8.4. Verder treedt de Raad de verwerende partij bij waar zij stelt dat verzoekers amper informatie kunnen geven over commandant A., die nochtans de persoon is die aan de basis van hun vertrek uit Afghanistan zou hebben gelegen. De bestreden beslissingen luiden in dit verband als volgt:

“Verder kunnen jullie amper informatie geven over commandant A. van de taliban, nochtans de persoon die aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gelegen. Dat jullie het hebben over een commandant die bekend zou zijn maar anderzijds niets over hem lijken te weten (CGVS XX/XXXXX, p.11; CGVS XX/XXXXX, p.15; CGVS XX/XXXXX, p.14), hoewel jullie persoonlijk door hem zouden worden gevisieerd, is zeer opmerkelijk. Gevraagd wat jullie over hem weten, antwoorden jullie dat hij een taliban commandant is in Azi Kalay en Tara Kheil en dat hij een bekend persoon is van Baghlan (CGVS XX/XXXXX, p.11; CGVS XX/XXXXX, p.14), verder hebben jullie geen enkele informatie. Het is opmerkelijk dat jullie over de persoon, die u, uw jongere broer en uw neef zou willen vermoorden, geen informatie kunnen verschaffen (CGVS XX/XXXXX, p.11; CGVS XX/XXXXX, p.15; CGVS XX/XXXXX, p.14), zeker als blijkt dat hij van nabijgelegen dorpen afkomstig is (CGVS XX/XXXXX, p.16; CGVS XX/XXXXX, p.14).”

In het verzoekschrift vragen verzoekers zich af welke informatie de verwerende partij verwacht dat zij zouden weten over hem. Zij menen dat het niet zo was dat hij te koop liep met zijn privéleven of dat er andere zaken over hem gekend waren. De Raad oordeelt dat van verzoekers geenszins verwacht wordt dat zij zaken over het privéleven van commandant A. zouden weten, doch wel zaken over zijn werk als commandant, zoals het beleid dat hij voerde, hoe hij bekend stond onder de mensen etc. Dat dergelijke zaken niet gekend waren, is weinig waarschijnlijk, te meer daar hij bekend was en afkomstig was uit een naburig dorp. Volledigheidshalve onderstreept de Raad dat, gelet op het gegeven dat verzoekers nog in contact staan met hun familie, er wel degelijk kan verwacht worden dat zij dergelijke informatie over commandant A. zouden kunnen geven. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij de nodige pogingen zou hebben ondernomen teneinde zich te informeren omtrent zijn belager en dat hij hierover (veel) beter op de hoogte zou zijn indien zijn verklaringen strookten met de werkelijkheid. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekers klaarblijkelijk nalieten dit te doen terwijl zij, zo weze herhaald, met hun familie in Afghanistan in contact staan, getuigt van een gebrek aan interesse voor hun voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging.

2.3.8.5. Voorts stelt de commissaris-generaal terecht dat verzoekers inconsistente verklaringen aflegden over hun problemen met A. en zijn gevolg. Zo verklaarde tweede verzoeker bij zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij eerder problemen kenden met commandant A. omdat hij wou dat zij mee met de *jihad* zouden strijden (administratief dossier, “vragenlijst CGVS” tweede verzoeker, vraag 3.7). De Raad stelt voorts vast dat eerste verzoeker aanvankelijk, wanneer hem gevraagd werd of zij voor het incident van 20 januari 2020 al problemen kenden met de taliban, verklaarde dat zij geen specifieke problemen kenden met de taliban (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, p. 11). Wanneer hij geconfronteerd werd met de verklaring van tweede verzoeker dat zij eerder problemen kenden met commandant A. omdat hij wou dat zij mee met de *jihad* zouden strijden, en dus niet wanneer hem om verduidelijking werd gevraagd over deze verklaring zoals verzoekers in het verzoekschrift voorhouden, verklaart verzoeker dan opeens wel dat de taliban vaders in het dorp, met inbegrip van zijn eigen vader, aanspraken om zonen te zenden naar de taliban, maar dat het niet commandant A. was (*ibid.*). Bovendien getuigt hij ook “dat is niet het probleem waarom we het land verlaten hebben” (*ibid.*). In het verzoekschrift voegen verzoekers er nog aan toe dat eerste verzoeker aanvankelijk geen melding maakte over het aangesproken worden om zich aan te sluiten bij de taliban, omdat hij dat niet als een persoonlijk probleem zag, zoals het incident van 20 januari 2020. De Raad oordeelt dat deze redenen geen steek houden. Enerzijds kan het gegeven dat de problemen van rekrutering niet de reden waren waarom zij het land hebben verlaten, niet verklaren waarom eerste verzoeker, wanneer hem gevraagd werd of zij voor het incident van 20 januari 2020 reeds problemen met de taliban kenden, geen melding maakte van het gegeven dat de taliban hun vader reeds aanspraken om hen te rekruteren. Anderzijds valt niet in te zien hoe een poging tot rekrutering door de taliban waarbij zij eerste en tweede verzoekers’ vader aanspraken, wat door eerste verzoeker zelf wel als een probleem werd gezien gelet op zijn verklaring dat dit niet het probleem was waarom ze het land verlieten, niet als persoonlijk probleem dient te worden aangemerkt. Bovendien, zelfs indien wordt aangenomen dat bovenvermelde redenen kunnen verschonen waarom eerste verzoeker aanvankelijk geen melding maakte van het gegeven dat de taliban hun vader reeds aanspraken om hen te rekruteren, doch dat dit niet commandant A. was, dan nog bieden verzoekers geen verschoning voor het gegeven dat tweede verzoeker verklaarde dat commandant

A. hen eerder reeds probeerde te rekruteren, terwijl eerste verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat de taliban in het verleden getracht hadden hen te rekruteren, maar dat dit niet commandant A. was.

2.3.8.6. Tevens leggen verzoekers tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de situatie van hun familieleden in Afghanistan sinds hun vertrek uit het land. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband terdege als volgt gesteld:

“Zo verklaart u dat er niks meer gebeurde met uw familie sinds hun vrijlating, en dat de taliban niet meer bij jullie thuiskwam (CGVS XX/XXXXX, p.15). Uw jongere broer E...s... verklaart eerst net als u dat de taliban niet meer langsgekomen is (CGVS 20/1614, p.11). Iets later in zijn persoonlijk onderhoud verklaart uw jongere broer dan opeens dat jullie vader nu nog van tijd tot tijd bedreigd wordt (CGVS XX/XXXXX, p.14). Hij verklaart dat de taliban na jullie vertrek uit Afghanistan nog twee keer gekomen zou zijn (CGVS 20/1614, p.14). Hierna zouden ze geen problemen meer hebben gekend. Uw jongere broer weet niet wanneer de taliban is gekomen, maar wel dat ze zijn gekomen (CGVS 20/1614, p.14). Dan gevraagd aan uw neef of hij enige kennis had van problemen die jullie familieleden nog gekend zouden hebben met de taliban, geeft hij aan dat hij het niet weet: “ze zeggen dat niet in mijn huis”, zo verklaart hij (CGVS XX/XXXXX, p.7 en 13). Nochtans verklaarde hij eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken “nadien is de taliban nog bij mijn familie geweest om te proberen ons te rekruteren” (Dienst Vreemdelingenzaken XX/XXXXX, 17 december 2020, vragenlijst vraag 3.5). Dat jullie geen gelijklopende verklaringen kunnen afleggen met betrekking tot het wedervaren van jullie familieleden sinds jullie vertrek, is merkwaardig, zeker gelet op het feit dat het gebeurtenissen zijn die jullie alle drie logischerwijs zouden moeten aanbelangen. Bovenstaande tegenstrijdigheden in jullie verklaringen verhinderen dat er geloof kan worden gehecht aan jullie asielrelaas. Bovendien is het bijzonder ongeloofwaardig dat de taliban eerst uw vier familieleden zou ontvoeren, ze vervolgens zou vrijlaten op voorwaarde dat men jullie in handen krijgt, maar dat zij dan in de zeer lange periode die sindsdien verstreken is, niet krachtdadig tegen uw familie zou hebben opgetreden.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat deze bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.8.7. Verzoekers voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten en de door hen gemaakte opmerkingen bij de notities van hun persoonlijke onderhoud, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken en opmerkingen niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.8. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers niet aannemelijk maken Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt geenszins vastgesteld. Verzoekers maken immers op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoeken om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaken, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.9. Verzoekers wijzen voorts op een vrees voor vervolging door de taliban omwille van (een gepercipieerde) verwestering. Zij verwijten de verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met hun profiel, namelijk personen die al twee (lees: drie) jaar in België verblijven en volledig verwesterd zijn. Zij stellen dat zij door hun verblijf van twee (lees: drie) jaar in België volledig geïntegreerd zijn en enkel nog de westerse waarden delen.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen

gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland/tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad stelt vast dat verzoekers in het verzoekschrift benadrukken dat zij reeds bijna twee (lees: drie) jaar in België verblijven. Zij maken nergens aannemelijk dat zij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk hebben eigen gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zullen kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Uit de gegevens waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoekers sinds eind augustus 2020 in België zijn en Afghanistan verlieten in januari 2020. Op het moment dat zij Afghanistan verlieten, waren zij allen reeds meerderjarig. Aldus kan worden aangenomen dat verzoekers bij hun vertrek uit Afghanistan als meerderjarigen al waren gevormd naar de Afgaanse gebruiken, waarden en normen voor zij in België aankwamen. Verzoekers tonen niet aan dat zij deze Afgaanse gebruiken, waarden en normen waarin zij zijn opgegroeid, heden niet langer kennen. Met een loutere verwijzing naar hun verblijf in België sinds augustus 2020, zonder verdere invulling ervan, maken verzoekers dan ook geenszins concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk zijn verwesterd, noch dat zij zullen worden gepercipieerd als verwesterd.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoekers zich nog steeds bedienen van een tolk Pashtou en zij verklaarden nog regelmatig contact te hebben met hun familie in de regio van herkomst (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, p. 9, notities persoonlijk onderhoud tweede verzoeker, p. 16, notities persoonlijk onderhoud derde verzoeker, p. 7 en bevestigd ter terechtzitting). Verzoekers kunnen zich desgevallend bij hen informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoekers brengen geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zij niet in staat zouden zijn zich te conformeren aan de huidige Afgaanse context.

Voor het overige beperken verzoekers zich in hun verzoekschrift tot blote beweringen die zij op geen enkele wijze staven of onderbouwen, te weten dat zij “*volledig geïntegreerd*” zijn en “*enkel nog de westerse waarden delen*”, en verwijzen zij naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op hun persoon. Bij hun aanvullende nota van 24 oktober 2023 voegen verzoekers wel verschillende documenten. Het betreft enerzijds vier documenten die betrekking hebben op tweede verzoeker, zijnde een getuigenis van C. D. van 18 oktober 2023, een bewijs van inschrijving voor de opleiding als hulpkok, een aanwezigheidsattest voor zijn Franse lessen en een ongedateerde getuigenis van C. T. Uit deze stukken blijkt dat tweede verzoeker een opleiding als hulpkok volgt (waarvan hij op 17 oktober 2023 reeds 667 van de 2100 verwachte uren presteerde), Franse lessen volgt (hij volbracht op 12 oktober 2023 reeds 150 uren) en een actief sociaal leven uitbouwt in de regio. Anderzijds voegen verzoekers bij de aanvullende nota van 24 oktober 2023 een vast arbeidscontract bij van derde verzoeker. Ter terechtzitting werpen verzoekers nog op dat zij allen naar school gaan en werken. Behoudens de bij de aanvullende nota van 24 oktober 2023 gevoegde stukken voor tweede en derde verzoeker – zoals hierboven besproken – leggen verzoekers geen stukken neer die deze bewering verder zouden kunnen staven. De Raad merkt op dat verzoekers’ beweringen in België naar school te gaan en te werken – die enkel voor tweede verzoeker wordt gestaafd, en voor derde verzoeker gedeeltelijk wordt gestaafd met zijn arbeidscontract – aantonen dat zij zich aanpassen aan de omstandigheden van hun verblijf in België. Dit volstaat echter niet om aan te tonen dat zij zich een bepaalde levensstijl hebben eigen gemaakt waardoor er in hun hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van hun identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeven, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Dat tweede verzoeker Franse lessen volgt, maakt nog niet dat hij zijn moedertaal niet langer zou beheersen en uit de stukken waarop de Raad vermag

acht te slaan blijkt, zo weze herhaald, dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou. Deze bewering geeft dan ook onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering van tweede verzoeker. Ook de bewering van C. T. dat tweede verzoeker een actief sociaal leven heeft uitgebouwd in de regio, geeft onvoldoende persoonlijke invulling aan zijn voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Deze bewering wordt echter geenszins uitgewerkt, noch gestaafd.

Met hun summiere betoog tonen verzoekers, wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld, waar zij thans nog over een netwerk beschikken, verder niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zullen worden gezien als een ongelovige of een afvallige of als een spion of een verrader.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoekers reiken in het kader van hun beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door hun familie of hun lokale gemeenschap zouden worden verstoten, laat staan dat er in hun hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Voorts maken verzoekers niet aannemelijk dat zij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers Afghanistan verlieten omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of hun lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat hun vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoekers nog verwijzen naar “*het eerdere schrikbewind*” van de taliban en naar het talibanbewind dat met een ijzeren hand regeert, geen enkele tegenstand of kritiek duldt en alles wat ook maar enigszins ingaat tegen de strenge regels van de *sharia* met geweld de kop indrukt, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op hun persoonlijke situatie te betrekken, blijven verzoekers daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoekers in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag hebben gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoekers verwijzen naar ’s Raads rechtspraak, dient te worden herhaald dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van arrest nr. 245 004 van 27 november 2020 kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaken kenmerken.

Gelet op verzoekers’ individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat zij dienen te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

2.3.8.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen concrete elementen worden aangebracht

op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Afghanistan.

2.3.9.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend

voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers brengen geen elementen of stukken aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zij maken immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

2.3.9.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich

af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoekers zijn afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen hogere mate aan individuele elementen in die zin, noch maken verzoekers hiervan melding in hun verzoekschrift.

Waar verzoekers overigens stellen dat er geen veilig intern vluchtalternatief is in Afghanistan, stelt de Raad vast dat een onderzoek naar een intern vluchtalternatief en de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is nu zij niet in aanmerking komen voor internationale bescherming.

Gelet op het voormelde tonen verzoekers niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.4. Gelet op hetgeen voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land

van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Waar verzoekers in uiterst subsidiaire orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS